

EM TÔI SÀI GÒN VÀ PARIS

Duyên Anh

Về tập thơ

Tập thơ này có bảy bài sáng tác trước 30-4-1975, ba bài sáng tác ở Sài Gòn khi tác giả vừa ra khỏi nhà tù, còn lại đều được sáng tác tại Paris từ cuối năm 1983. Tháng Sáu 1987 là thời gian tác giả sáng tác nhiều thơ nhất. Sử gia Pierre Chaunu, giáo sư đại học Sorbonne, nhà tư tưởng, nhà văn lỗi lạc nước Pháp, đã vinh tôn Duyên Anh như một thi sĩ lớn, một vinh quang của quốc gia (*un grand poète, un gloire natianlae*) trước công chúng trí thức Paris, người yêu thơ sẽ tìm thấy một tài năng thi ca đỉnh thực của Duyên Anh.

Về thi sĩ

Duyên Anh là bút hiệu của **Vũ Mộng Long**. Ông sinh ngày 16-8-1935 tại Thái Bình. Ông bị chế độ cộng sản bỏ tù 6 năm vì tội viết 50 tác phẩm. Ra tù, ông vượt biển định cư bên Pháp. Lại viết thêm được 20 tác phẩm mới. Hỏi động cơ nào thúc đẩy ông làm thơ, soạn nhạc, ông cho biết rằng, ông đã viết tiểu thuyết chạt các ngăn kéo đến nỗi nhà xuất bản Nam Á không tiêu thụ kịp nên ông buồn quá làm thơ, soạn nhạc vợ vẫn giết thì giờ. "Có một anh lý tưởng văn nghệ cứ sợ mất chữ và nằm than văn ngớ ngẩn. Tôi chẳng bao giờ quá ngu đi mắc tội nằm. Trần Dân nói thế. Tôi chạy, tôi nhảy, tôi sáng tạo. Tôi không sợ thiếu chữ, mất chữ mà chỉ sợ thiếu độc giả, mất độc giả. Tôi bảo tồn văn học bằng sáng tạo, sáng tạo, sáng tạo và sáng tạo. Tôi chê nằm nhai lại. trâu bò mới nhai lại. Văn nghệ không nhai lại." Duyên Anh phát biểu như vậy. Hỏi ai là người hiểu thơ ông, mến thơ ông, Duyên Anh trả lời: "Nhà xuất bản và độc giả mua thơ của tôi". Ông tiếp: "Tại tôi nghèo và chẳng có ai lập phong trào yểm trợ thi sĩ, chứ không, tôi, in thơ thật đẹp. Để tặng những người yêu thơ trên cõi đời này ". Ông cười: "Nói thật, thơ mà để giá bán là hết hay rồi. Thơ óng ả mấy, kênh kiêu mấy, kiêu sa mấy vẫn hết hay. Khi thơ bị dính vào nợ a;o cơm, nó bị trả đắt hơn cả hình hài của thi sĩ!"

Tác giả không hề lấy tác quyền về tập thơ này

EM TÔI SÀI GÒN VÀ PARIS

TRÁI NÚI

**Núi cao, trái núi cao
Không nghe giun đé lao xao điệu kèn
Núi im, trái núi thật im
Không nghe cú rúc, rắn gặm, sói tru
Núi to, trái núi thật to
Một hôm bắt tiếng hư vô gọi mình**

GIỮ LẠI

**Cho anh nguyên vẹn cô đơn
Để không nghe nữa suối buồn giấc mê
Cho anh nguyên vẹn não nề
Để không nghe nữa bốn bề mù sương
Cho anh nguyên vẹn đau thương
Để không nghe nữa cuối đường oan khiên
Cho anh nguyên vẹn ưu phiền
Để không nghe nữa bão điên quanh mình
Cho anh nguyên vẹn nhục hình
Để không nghe nữa chông chênh nổi đời**

**Cho anh tất cả em ơi
Chỉ riêng giữ lại cuộc chơi xế chiều**

(1987)

BẤY GIỜ, EM ƠI

**Có bao giờ em hỏi
Quê hương mình ở đâu
Có bao giờ em đợi**

Tháng mấy trời mưa ngâu
Có bao giờ em nói
Lời tình tự ca dao
Có bao giờ em gọi
Hồn ta về với nhau

Mùi hương nào gọi nhớ
Vườn trăng thoảng hương cau
Con diều nâu đòi gió
Gửi nhạc sáo lên cao
Nhịp võng trưa mùa hạ
Ngày xưa ru ngày sau
Thi ca trong sữa lúa
Tiểu thuyết trên lụa đào

Em, bao giờ em khóc
Ngơ ngác vì chiêm bao
Chưa kịp mê tam cúc
Xuân hồng đã trôi mau
Chưa kịp hôn môi tết
Tháng giêng sơn phấn sầu
Bây giờ em mới biết
Em đã chết từ lâu

(1984)

VAN LƠN

Phúc cho các người khi bị người ta lãng nhục, bắt bớ và vu cho mọi điều ác.

Kinh Thánh theo Matthew

Này em, hãy bọc vàng son
Những đau thương, những cô đơn rã rời
Vết răng nọc rắn thốn đời
Sẽ ngày mai chứng tích thời u mê
Sẽ khai quang lối ta về
Sẽ hoa nở đẹp sơn khê nổi người
Xin em chịu kiếp vàng rơi
Cho xuân đơm lộc một trời lá xanh
Xin em hứng nhục riêng mình

*Cho muôn hạnh phúc chũu cãnh nhân sinh
Và anh ca ngợi ái tình
Trên từng giọt máu oan khiên ngậm ngùi*

(1987)

NIÊN THIẾU

*Thuở ấy mây non gió rất mềm
Nắng vừa ấm đủ mộng môi em
Nụ hôn mừng tuổi ngon mùi Tết
Anh bảo em rằng mới tháng giêng*

*Tiếng trống đình vang tự sớm mai
Xuân em còn hứa hẹn lâu dài
Hồn nhiên thức trắng canh tam cúc
Anh bảo em rằng sang tháng hai*

*Gánh hát chèo đêm tận xóm xa
Đưa em đi dưới ánh trăng ngà
Khi về hoa bưởi thơm mùi nhớ
Anh bảo em rằng qua tháng ba*

*Chân sáo đường quê vẽ hẹn hò
Bồi hồi ngọn cỏ ngậm sương mờ
Vô tình tay nắm tay khăng khít
Anh bảo em rằng đang tháng tư*

*Ít quá mỗi ngày một bận thăm
Thật gần mà vẫn cứ xa xăm
Chửa chiều đã ngỡ sao quên mọc
Anh bảo em rằng sắp tháng năm*

*Anh bảo em nhiều, đếm hết hông
Những lời tháng sáu có mưa giông
Những câu tháng bảy heo may lượn
Tháng tám tình xanh, tháng chín hồng*

*Anh vỗ lòng yêu cuối tháng mười
Đóa hôn tháng một cháy bùng môi*

*Tháng mười hai gợn vòng tay ấm
Ấy lúc hồn anh biết rẽ rời*

(1974)

SÔNG LẤP

*Giòng sông cũ, làm sao anh quên được
Tuổi thơ anh theo con nước vui buồn
Tháng giêng xanh anh lợi thú bơi truồng
Chờ hạ chín thả bèo bồng ước rồi
Bờ bên kia đợi chờ anh phạm tội
Vải ngọt lừ bày tu hú rử rê
Sợ sóng to anh hối hả kết bè
Thân chuối nhỏ vụng về không tới đích*

*Anh đắm say nhiều nhưng chưa hối tiếc
Treo cây đời trái cấm vẫn còn nguyên
Cứ thanh thoi anh dạo cõi bình yên
Hồn lưa lướt và môi mềm xuân lộc
Những tháng kim cương, những năm ngà ngọc
Mỗi hành hương mỗi xoá vội chân chim
Bồi đại khờ anh đánh lạc hương quen
Nên kỷ niệm như mũi tên phiêu bạc*

*Con cá mắng trườn mình lên bãi cát
Anh ngày xưa trần trụi tắm hoa niên
Nếu tóc tơ lở cháy nắng ưu phiền
Con nghịch lữ cũng ngoan hiền chảy chậm
Để soái tay giữa giòng anh ngụp lặn
Ngoi đầu lên da thịt lại tươi non
Ấu thời anh nào biết có hoàng hôn
Ở trưa gắt giòng sông hè rục rỡ
Giòng sông êm đêm, giòng sông màu mỡ*

*Vun bồi anh mật ngậy sữa phù sa
Sông dài bao dung, sông rộng vi tha
Sông dậy nói cả lời hoa tiếng bướm
Sông nuông chiều anh ngủ vui sung sướng
Ru đời anh câu lục bát vuông tròn*

Anh hay đâu tình sẽ bị xoay mòn
Khi bước xuống đu leo giây cuộc sống
Trót ngã đau, anh buông đời lêu lổng

Tình mê hoang thì hồng vốn hư lời
Trái tim anh hẳn rõ những lần roi
Anh khôn quá nuốt từng hơi thù hận
Cứ thế mãi, lòng anh đầy u ẩn
Tâm tư anh rướm máu uá lên đường
Anh, bây giờ trên cạn buả mùa sương
Sông đã lấp tìm ai về xưng tội

(1975)

BÀ MẸ TÂY NINH

Tôi về làng Trảng sơn
Thăm bà mẹ gặp ở Saigon
Dạo ấy hàng dừa bên bờ ao trái hầy còn non
Và vú sữa chưa ngọt mùi vú sữa
Đến chẳng hẹn hò
Mẹ mừng vui hớn hở
Mi rưng rưng chơm chớp, dạ xôn xang
Thoáng ngập ngừng nhìn mái lá tàn hoang
Chân dừng lại: Mắt già mắt trẻ
Quê miền Đông sao mà nghèo nàn thế

Rừng nổi rừng đất liền đất xác xơ
Đón mạ xanh không biết có bao giờ
Bông lúa mấy cửa Cà Mau, Đồng Tháp
Đường gập ghềnh,
con ngựa gầy mệt nhọc
kéo lê xe thổ mộ vài người
Ở đây ít nói
ít cười
Buồn như nắng hoàng hôn
chậm chậm nhỏ

xuống núi Bà
mờ mịt phía trời xa

Giàn mỏng tơ gió lay sụp đổ
Tiếng ru nước nở
Nhịp võng sâu tênh
Ù ơ... Ví dầu cầu ván đống đình
Cầu tre lắc lẻo gập ghềnh khó đi
Nghìn xưa trăm trứng phân ly
Nghìn sau Rồng với Tiên chia hai bờ
ù ơ...

Mẹ muôn thuở đẹp thơ
Sừng sững Bà Đen, huy hoàng thánh địa
Biển có khi nào lên nguồn không nhỉ?
Mà máu đào xuôi ngược lại về tim
Máu về tim, máu đoàn viên
Anh em hận thù, anh em phiêu bạt
Mẹ xoè đôi tay tưởng chừng mát mát
Vẫn còn nguyên mười ngón
Mẹ ơi!
Đan nhau, mẹ bỗng bụi ngùi

Đất nghèo quê khổ, đời đời héo hon
Mẹ già thềm bát canh ngon
Mãi mê chém giết, bầy con tuyệt tình
Mẹ Tây Ninh
Ôi, bà mẹ Tây Ninh
Con mẹ đây, người thợ gặt oan khiên
Người thợ cấy mộng mơ
giữa nơi rừng hoang,
đồng chua lầy lội
Con mẹ đây

tương lai chờ đợi
Trầy bả vai cho những bát canh già
Cuộc cày đâu, để con vỡ đất nhà
Gieo mầm sống, mầm nhân sinh mãnh liệt
Hỡi những trăm năm trải dài oanh liệt
Sẽ thăng hoa một hạnh phúc khôn cùng
Sẽ núi hôn đôi
biển gọi hồn sông
Sẽ lời đùa non ru ngoan vú sữa
Sẽ lục bát ngô,

ca dao lúa
Trống rộ đêm xuân ngậy ngát hội đình
Con nằm nghe nắng trách trời xanh
Nghe cuộc đời hồi sinh phơi phới
Cuộc đời bao la,
nồng nàn hương mới
Đá biết tương tư,
sỏi vỡ môi cười
Mẹ ơi, tha thiết lắm rồi
Mất gì, không mất tình người Việt Nam

Ấy ai khắc khoải dặm ngàn
Về vun dân đạo, bắc giàn yêu thương
Khi hoa nhân ái rợp đường
Người quê hương với quê hương rộ ràng
Mẹ thôi buồn
Con quên mưa gió
Cửa bốn phương bỏ ngõ
Hỏi nhau chuyện tình yêu
Con lại về thăm Trảng Lớn
Thấy mẹ nằm ngủ thiu thiu

Ruộng nhà con gái xanh mơn mớn
Bầy cháu tung tăng chạy thả điều

(Sàigòn, 1960)

THA PHƯƠNG

Nỗi em thẹn phấn son người
Bước vui hụi hãng rã rời phồn hoa
Soi gương mắt đáng kiêu sa
Giật mình bỗng thấy cái ta bẽ bàng

(1987)

NHỚ CỔ TÍCH

Quê nhà mẹ có giàn thiên lý
Một dải râm hiên giữa nắng trưa
Những chuyện nghe hoài không biết chán
Bắt đầu là ngày xưa ngày xưa...

Tiếng sáo diều ai làm nhạc đệm
Chống gươm con bọ ngựa mơ màng
Thấy chân cổ tích đi trên lá
Mặt nước hồn thơ bỗng xôn xang

Nhìn rõ Thạch sanh ở dưới hang
Ôm đàn dạo khúc tính tình tang
Nhạc xuyên qua đất buồn qya lá
Thành gió thành mưa phá điện vàng

Nước mắt đầm đìa thương Cúc Hoa
Xuân hồng muộn đến sớm phôi pha
Mừng cho cái Tấm nhờ ơn Phật
Khổ trước rồi sau hết xót xa

Mẹ kể biết bao nhiêu tích cũ
Buồn như Vạn Lịch với Trương Chi
Kẻ đốt giải lời thề kết tóc
Người tan thành giọt lệ lưu ly

Quê người không có giàn thiên lý
Trưa nắng đường oan cháy bỏng vai
Và những chuyện nghe xong chẳng khóc
Chẳng buồn và chẳng thiết yêu ai

Đời rất hiếm hoi lần Bụt hiện
Nên chi đoạ kết thảm vô cùng
Bộ xương cá bóng là dao nhọn
Đâm nát hồn ta lũ Lý Thông

(1975)

TRÓT QUÊN

Vòng tay ôm cái trăm năm
Vòng tay ôm cả nín câm đất trời
Vòng tay ôm thế ôm thời
Vòng tay ôm gọn cuộc đời thâm u
Vòng tay ôm lý tưởng ngu
Vòng tay ôm chủ nghĩa mù nhỏ nhen
Vòng tay ôm lãnh tụ hèn
Vòng tay ôm ý thức điên rồ bời

Vòng tay ôm rã ôm rời
Đã quên ôm chặt một người mình yêu

(10-87)

PHÙ ẢO

Ngồi đây cứ tưởng ngồi đâu
Không xin ở lại, chẳng cầu ra đi
Trong ta bít lối chia ly
Ngoài người biết có nẻo về thên thang
Thoáng ban mai, vội chiều tàn
Mới hay hồn đã uá vàng kiếp xưa

(1975)

SẮT THÉP ĐAU

Hồn ta thanh sắt đường rầy
Con tàu oan nghiệt tháng ngày nghiêng lên
Cường toan nhỏ giọt đêm đen
Lặng thinh ta đếm ưu phiền rụng rơi

(1975)

CỦ KHOAI CŨNG ĐAU

*Đôi khi ta giống củ khoai
Bị loài chuột nhất gặm hoài thốn đau
Nỗi ta dằng dặc cơ cầu
Trong hư vô chắc cũng sâu thế thôi*

(1974)

GẶP LẠI

tặng Thiên Mã, tác giả Năm năm gặp lại

*Em thoáng đến chợt đi. Bờ ngõ
Em vừa về, lại ở. Bồi hồi
Sân đời anh nao nức mở cuộc chơi
Treo biểu ngữ: Ngày vui khai mạc
Tóc em bay làm nên khuôn nhạc
Những nụ cười, những nốt thật ngon
Trái tim em, anh nắm nốt khúc sol
Em vẫn thích điệu buồn âm giai trưởng
Như ngậm ngùi trong hoang mê sung sướng
Như nghẹn ngào trong hạnh phúc tuyệt vời
Em muốn thêm xuân lãng đãng lá vàng rơi
Mưa rây bụi giữa trời hè nóng bỏng
Anh đã hiểu em nghìn năm mơ mộng
Nên gọi trăng thấp cổ tích ái ân
Tâm hồn em là thảm thánh đèn thần
Là ao ước là ước ao đầy ắp
Gió bỗng dậy một thời xa tít tắp*

*Thuyền em trôi sông tiểu thuyết quê hương
Chẳng nghĩa nào bù hơn nghĩa yêu thương
Anh vội vã hôn em chiều vỡ tuổi
Ồi, giây phút tổ tình sao bồi rối
Dấu thơ anh đã lốt dưới chân mềm
Rất mơ hồ, rất lãng mạn, đêm êm
Rất tha thiết và băng khuâng, rộn rã
Em thoáng đến, chợt đi. Bờ ngõ
Em vừa về, lại ở. Bồi hồi*

Sân đời anh nao nức mở cuộc chơi
Một ngọn nhớ đã đất trời xao xuyến
Nắng đủ ấm cho anh hong kỷ niệm
Sao đủ soi trang sách ước đầu tiên
Như thuở nào, anh thắm thĩ: Yêu em...

(1987)

UỐNG RƯỢU Ở QUẬN 13

Em vừa héo n. cười
Ta chín vàng lưu lạc
Hỡi em thuyền tã tơi
Đậu bờ ta hiu hắt

Một ly nhiều ly vui
Khó mềm môi say ngất
Đường danh vọng quê người
Ngàn năm ta ngỡ ngác

Ôi đã bướm giang hồ
Xót thân hoa khuê các
Sóng nổi bèu nhờn nhờn
Đậu rơi bìu hoan lạc

Thì đốt ấm tang thương
Thì chắt chiu nước mắt
Mà nhớ thuở sắc hương
Mà yêu thời nhung mượt

Ta cổ tích Trương Chi
Em Mị Nương nghe hát
Hay em Dương Quý Phi
Để ta hơn Lý Bạch

(1985)

KHAI BÚT

Hình như trên mỗi nụ đào
Nổi ta phảng chất chiêm bao cuối đời
Nghe trong hiu hắt mù khơi
Tiếng em thoáng gọi hụt hơi nửa chừng
Ngựa về vết chém ngang lưng
Ủ ê chiếm tích rưng rưng chiến bào
Tài hoa mới gặm hư hao
Tủi thân nhan sắc nghẹn ngào phấn son
Đuơng xa rêu lấp xanh buồn
Hồ ly rình rập hớp hồn tinh anh
Rượu xuân mừng chén lênh đênh
Nghìn năm sau vẫn một mình mình thôi

(1, Tết Ất Sửu)

ĐỔ THỪA

Mỗi ngày vắt chữ ra vắn
Mỗi ngày chông chát nhục nhằn áo cơm
Chênh vênh vách núi tuổi buồn
Nhìn sông nước rút nổi cồn thuyền khô
Hỏi ta sao chữa đi về
Đổ thừa đời cứ hôn mê níu người

(10-1987)

BÀI TA

Chẳng hện mà thành khách viễn hương
Cũng rằng non nước dục lên đường
Dấu giày lữ thứ hần lưng cát
Áo bạc hào hoa nát gió sương

Chấp kích lang cười khinh Hạng võ
Đêm mòn đợi kiếm báu Trương Lương
Đời không có kẻ nhường xe ngựa
Chậm bước tiên phong muện chiến trường

*Nghĩ giận thế thời con mắt đóm
Ngọc nằm bất động giữa văn chương
Hỡi Cao Bá quát trùm thiên địa
Một nhát gương vung rớt mộng cuồng*

*Vương đạo trái mùa thương Vệ Ưởng
Nghẹn ngào tư tưởng lãnh tai ương
Xác xơ chữ nghĩa gầy nghiên bút
Rượu ngút trời thiêu giấc bá vương*

*Trả lại phong trần cho bụi đỏ
Lênh đênh sông hẹp bỏ trùng dương
Chiều nay ta thấy ta rời rã
Nhan sắc hồng lâu nguội phấn hương*

(1987)

BƠ VỢ

*Rắp ranh lên tận thiên đường
Lòng chưa thấp mộng đã tàn đam mê
Trần ai thôi hết lối về
Rõng tuênh ngày tháng khúc Nghê Thường buồn
Ngậm ngùi sách ước trống trơn
Nắng thiêu tâm sự mưa tuôn tâm tình
Nghe trong nhã nhạc thân tiên
Ngậm đầy cay đắng ưu phiền nhân gian
Lửa phần thư cháy đài xuân
Cái trăm năm đã một lần hư vô*

*Ta từ khi đó bơ vơ
Hồn chim cánh mỏng cõi thừa mỗi bay*

(1987)

TA VÀ TA

*Ta đến một mình không có Moise
Chân loan chìm lún giữa tròng đời
Đào sâu đất hứa chôn tâm sự
Rượu cháy phồn hoa, yêu nữ ơi*

*Ta đến một mình không có em
Mùa tàn, đất nẻ, bắt lời tim
Hồn oan sa vũng bùn luân lạc
Thoi thóp hoàng hôn, mỗi cánh chim*

*Ta đến một mình không có ai
Gập ghềnh địa nạn, dốc thiên tai
Thế gian vùi ngủ uên hồng thủy
Thuyền vắng Noé, nước ngập đầy*

*Ta đến một mình ta với ta
Bỗng dưng thương ngực đá đêm già
Cuối đường hiu hắt chiều giăng mắc
Thấp thoáng hồ ly đốt lửa xa*

(20-12-86)

THỦ MÔN

*Ngấn ngơ đứng giữa khung thành
Đạn oan cắm địa nhắm mình bắn đau
Bể bàng nhìn lại phía sau
Lưới cam cột điếc. Nghẹn ngào cuộc chơi
Xôn xao tiếng vỗ tay người
Còn ta lượm bóng ngậm ngùi riêng ta*

(1987)

BÀI LƯU VONG
gửi Dương Nghiễm Mậu

Người ở Sài Gòn chắc ngỡ ta
đêm đêm chui rúc xóm yêu ma
ngày ngày lê lét khu trà tửu
đổi áo phong trần lấy gấm hoa
niềm đau phát vãng chừng quên hết
dấu ấn lưu vong đã nhạt nhoà
đất khách buôn rong thời nước đục
quê người bán rẻ thuở kiêu sa
rượu mốc mềm môi tanh dĩ vãng
giả vờ ngất ngưỡng dấy phong ba
học đòi kiêu sĩ khinh thiên hạ
đứng giữa nhân gian xé lụa là
văn chương bản tiện khoe thành tích
cũng thét xa trường khúc chiến ca
mười năm ăn quần hồng lâu mới
vẫn tưởng mười đêm cũ ngọc ngà

nghe ngang sân khấu vai hề mọn
mắt gấn lân tinh miệng gấn loa
tuồng tích Lý Thông chưa học vỡ
oang oang câu thống lĩnh sơn hà
đã đem Chung Tử ra bêu nhục
lại ví mình như nổi Bá Nha
hời ơi bằng hữu ngoài non nước
Dương Lễ Lưu Bình có xót xa
thủ bút triện sơn phiến giấy mực
ngậm ngùi vắn điệu thẹn thi ca
xên phách phũ phàng giây máu cuốc
rợn rợn nhả nhạc Hậu đình hoa
cuộc vui há đã mòn tâm sự
há đã đổi hồn nhuộm sắc da
khoa vọng vênh vang thay uốc tịch
mừng vui khiêu vũ sập tha ma

đã nuốt lời thề sông tiến biệt
về đem trủy thủ khác Kinh Kha
những mắt chờ trông ngẫu huyết lệ
đang rơi trong ngục đá đêm già
thì thôi đừng rắp ranh Trùng Nhĩ

khâu miệng mà cảm chuyện nhớ nhà
nghẹn ngào chi nữa thân tu hú
ai thiết tha mình không thiết tha

Nhìn sông trăm núi xa vời vợi
ngươi ở Sài Gòn chắc ngỡ ta
đem ước mơ chung đi đánh đĩ
cho riêng mình hưởng chút vinh hoa
vải sô tù tội phi tang tích
đắp kín đời hoang mảnh lụa là
chữ nghĩa rạc rài trang quảng cáo

ngheo ngào báo biểu truyện điêu ngoa
ngo ngoe đĩa ruộng truyền cương lĩnh
nhấp nhòm sâu vườn lập thuyết ma
kháng chiến chiêm bao còn thiếu giấc
trở mình lãnh tụ đám lâu la
cũng tử thân ai mong giải phóng
hải đăng hy vọng đã đui loà
thời chưa tạo nổi gậy gì thế
thế chủ thờ thầy ẩm hận đa
quốc thù vị báo đầu tiên bạch
khẩu khí trâu nhai nguội cuộc trà
tiến sĩ qùy mòn sân trọc phú
hư danh xem cũng lăm kinh qua
nhi nhô tôm tép Hàn lâm viện
văn hoá cầu ao lũ cá tra
bọt bèo chối bỏ thân bèo bọt

bùn khuấy hồ sen bản nhụy hoa
phùng mang yêu nước thầy Ma Cạo
trợn mắt thương dân mợ Tú Bà
thằng nắm cộng đồng liên lục địa
con giành chủ tịch cõi người ta
hay chi cầu thực tha phương nhĩ
nên hại nhau hoài chẳng xót xa
một bọc hoá thành muôn vạn bọc
thì thôi đừng rắp ranh Trùng Nhĩ
khâu miệng mà cảm chuyện nhớ nhà
nghẹn ngào chi nữa thân tu hú
ai thiết tha mình không thiết tha

Nghìn sông trăm núi xa vời vợi
ngươi ở Sài Gòn chắc ngỡ ta
tai đã điếc hồi chuông cổ quận
ngày qua non nước cũng phôi pha
còn nhớ gì đâu gai nhức nhối
đâm sâu tim phổi tiếng rên la
ai vừa dẫy chết cachot đó
hiu hắt đêm khuya khám Chí Hòa
còn nhớ gì đâu lần chuyển trại
chiếc còng định mệnh buốt sân ga
hút chung điếu thuốc chung hơi thở
chung chuyến lưu đầy chung một toa
bây giờ phương ấy hồng nhan sắc
vó ngựa đã giầy lên chuyện qua
giọt nước mắt nào cho dĩ vãng
cho trời cho đất tận quê xa

Nghìn sông trăm núi ôi vời vợi
ngươi ở Sài Gòn trách móc ta
đất khách buồn rong thời nước đục
quê người bán rẻ thưở kiêu sa
văn chương bản tiện khoe thành tích
cũng thét sa trường khúc chiến ca

Thế đấy ngươi ơi sâu chất ngát
Cúi đầu ta học nghĩa phồn hoa

(1987)

VẮT ĐI **tặng em Vũ Trung Hiền**

Uống cùng ta cháy đêm nay
Xô nghiêng thế sự cơn say cuối cùng
Mai rồi bẻ kiếm liệng cung
Theo phường du mục hát rong làm bề

Uống cùng ta cạn não nề
Đạp tung nghiệp chương u mê hồng đời
Mai rồi quảng bút rạo chơi

Mặc thây người với con người hại nhau

*Uống cùng ta tuyệt niềm đau
Đập tan tham vọng cầu phù vân
Mai rồi chối bỏ nhân gian
Kiếm hang tìm động non ngàn ẩn thân*

(1987)

BÀI LƯU ĐẦY

tặng Kiều Vĩnh Phúc, bạn tôi

*Ta đến đây đành ở lại đây
Cuối đời thắm thía kiếp lưu đầy
Nghẹn ngào sách vở từng trang mục
Chữ nghĩa vèo bay như lá bay
Những tưởng tài năng vắn thế cuộc
Nào ngờ tai họa giáng tê vai
Đường người chó sói nhe răng nhọn
Nghe buốt đau thương cả đế giày
Vàng thau lẫn lộn phiền than lửa
Ngọc đá ganh đua rộn dũa mài
Bùn khuấy thồn bợn khoe gập vụn
Tép tôm hí hửng nhẩy tranh tài
Cá sấu chưa cười rung tiệc máu
Kên kên vẫn khóc rửa moi thây
Hỡi ơi dâu biển và dâu biển
Ta đến đây đành ở lại đây*

*Giả câm giả điếc xem tuồng cũ
Đào kép hiệu hiệu lũ cáo cây
Vôi trắng vôi vàng vôi lốm đốm
Mặt mày nham nhở dối lừa ai
Bọ gậy ngo ngoe trò cách mạng
Ruồi xanh bu rối rít khen hay
Học đòi Câu Tiễn nuôi thù hận
Chí lớn xem chừng cái móng tay
Răng rụng trống tung còn háms lợi
Thân lơn lãnh tụ đấm mưa lầy
Hư danh gặt gẫm phường khoa bảng
Nguyệt mộ khơi rồi chữa tỉnh say*

Đeo mo máy đưa buôn dân tộc
Cứu nước khom lưng trượng chủ thầy
Nỗi buồn quốc sĩ Lê Chiêu Thống
Gươm giáo Quang Trung có thở dài

Đã ngỡ nghìn xưa Trần Ích Tắc
Ngìn sau nhan nhản bọn tay sai
Hỡi ơi dâu biển và dâu biển
Ta đến đây đành ở lại đây
Thiếu kiếm bại non Tôn Thất Thuyết
Lấy thơ ta lấp kín sầu mây
Mong gì Giới Tử Thôi dang thịt
Ai kẻ cầu sương điểm cỏ cây
Đất khách cùng đồ buồng hiện tại
Quê người mặt vận bỏ tương lai
Vo ve nặng ồm quanh sơ mít
Inh ỏi gà què quần cối xay
Đỉnh chung cỏi tạm cao hơn núi
Sĩ khí lưu vong thấp gót giày
Ôi cái phương danh mà định nghĩa
Cơ hồ giảm giá vị chua cay

Đầu lưỡi văn nhân phì nọc rắn
Đáy tim thi sĩ vút dao bay
Thế nên dĩ điểm thâu văn nghệ
Trọc phú đầu tư núp áo dài
Yêu nước ngựa nghề anh bếp Mỹ
Thương nòi đủ đờn chú bồi Tây
Hỡi ơi dâu biển và dâu biển
Ta đến đây đành ở lại đây
Thẹn vì cơm áo mòn khinh bạc
Rượu đốt thời gian lũng dạ dày
Vó ngựa giao vành đêm mộng hảo
Hồn hoang nhức nhối gió heo may
Máu đã úa khô đường phát vãng
Cung tên đổ kỵ ngắm nhau hoài
Ngỡ đau giải mũ Hàn Phi Tử
Ai đưa Lý Tư mảnh đất này

Học đòi lối gã Công Tôn Át
Rời sẽ mình dao đâm thối thầy
Xá chi đĩa đỏi đeo chân hạc

Mà luận công danh gã rạc rài
Đâu phải bây giờ sông mới lấp
Đã từng cát bụi khóc thiên tai
Thì thôi chả trách bìm leo dậu
Cây cỏ luân hồi vẫn cỏ cây
Cổ quận cha già căng mắt đợi
Viễn phương hạnh ngộ cứ hao gầy
Hỡi ơi dâu biển và dâu biển
Ta đến đây đành ở lại đây
Dao cùn múa mãi bài vong quốc
Ngơ ngẩn như chiêm bị lạc bày
Thời đã thu không hồi trống điểm
Giật mình tóc gầy xuống ngày mai

Khương Tử Nha đâu bởi Vị Thủy
Phong thần bằng ấy có hôm nay
Bồi hồi tiếng thét xô hung Trạ
Lửa thấp chiêm bao mội giấc đầy
Mộng ảo chẳng no cơn biệt xứ
Điêu hiu nghịch cảnh khép vòng vây
Con chim trốn tuyết về chưa nhĩ
Ta mãi cô đơn giữa chốn này
Gươm gỗ làm sao mài dưới nguyệt
Mà đòi sông núi nặng hai vai
Mưu sinh chữ nghĩa gầy tư tưởng
Tỳ vết kiêu sa vệt thánng ngày
Ngùi trông cổ quốc tình hong muốn
Heo hắt tài hoa tâm sự phai
Thiếu kiếm bặt non Tôn Thất Thuyết
Lấy thơ ta lấp kín sầu mây

Ai trước Hồ Trường chưa rót cạn
Còn nghiêng bầu hện một người say
Hỡi ơi dâu biển và dâu biển
Ta đến đây đành ở lại đây

(1987)

LÝ THÔNG

*Hồi chuông cáo phó rùng rưng
Lối về nghĩa địa bọ hung đón chào
Nguyệt mờ lời chuyện khơi sâu
Mũi dao đâm lén nghẹn ngào điệu vắn*

(1987)

THẠCH SANH

*Lên đời sừng sững kêu sang
Thơ châu báu với nhạc vàng ôm nhau
Thả hồn ngất đỉnh trời cao
Nổi đầu hang lấp xôn xao cuộc đời*

(1987)

BỎ LẠI

*Bây giờ cầu đã chặt rồi
Ở thời oan nghiệt về thời oan nghiệt
Tủi phận áo gấm đi đêm
Hỡi ơi danh sắc đảo điên cõi thừa
Thương đời sau thẹn người xưa
Chiêm bao dấy giấc chẳng vừa bình sinh
Quê hương khuất lấp mây thành
Ngùi trông chỉ thấy bóng hình phù du
Bỗng dưng thềm xuống nguyệt mờ
Tài hoa bỏ lại hư vô tìm vào*

(1987)

NGHỊCH THIÊN

Thản nhiên ngược mặt ngạo trời
Trong cơn hồng thủy vẫn cười ngửa nghiêng
Kể từ đời tắt lửa thiên
Nỗi ta đối địa nghịch thiên mộng cuồng
Chém ngang độc nhất vô song
Tìm ra cái lẽ vô cùng thênh thang
Hỡi ơi tai đục trần gian
Sao nghe nổi máu cung đàn bão mưa
Hỡi ơi mắt trắng cõi thừa
Sao nhìn nổi ngọc trên thơ tổ tình
Chung thân can tội nghịch thiên
Còn say cuồng vọng thản nhiên ngạo trời

(1987)

BIA HỒN

Hồn ta căng rộng bìa da
Nghìn tên tâm độc thổi tha bắn vào
Có sao đâu, chẳng sao đâu
Thơ ta nghe vẫn ngọt ngào kiêu sang

(1987)

BÀI TUỔI MÙ KHƠI

tặng Phạm Kim Vinh, bạn tôi

Ta ở nơi đây chấn lấm rồi
Cõi thừa hiu hắt tuổi mù khơi
Đêm dài thương giấc chiêm bao gãy
Ngày ngắn sầu cơn mộng lẽ loi
Mưa sinh hổ thẹn thơ kên kiệu
Kiếm báu xua gà, chí lớn rơi
Châu ngọc đem bày chung sỏi đá
Nghẹn ngào cho thế, xót cho thời
Phồn hoa chưa lấm chân phiêu lãng

Tuấn mã chùng cương mỗi vó hồi
Da ngựa biết chề thây chiến bại
Lạc loài xem ngược dáng vắn khô
Nhân gian mê sảng phiên kiêu sĩ
Chữ nghĩa tâm tư hứng ngậm ngùi
Đất khách ế dần vai cổ lại
Quê người sân khấu chuộng đười ươi

Trống dấy phong ba răn bạo lực
Bể bàng khán giả tưởng trò chơi
Tủi thân giọt lệ nghìn năm cũ
Đất lệch trời nghiêng giận tiếng cười
Ôi, vẫn hiêu siêu phùng thoán nghịch
Diễn tuồng quốc sĩ tích tôì đời
Pháp trường mạng nhện trùm đao phủ
Nghĩa sĩ hôm nay được mấy người
Đạn uất chẳng nhằm tim đao tặc
Quốc thù quát sảng những lần roi
Lửa thiêng thui chó đau hồn lửa
Cứ ngỡ giang sơn sắp rặng ngời
Rượu không đủ ấm hong tâm sự
Ta ở nơi đây chấn lẫm rồi
Nhã nhạc đối lửa xiêm áo nát
Tình yêu con nước tính đầy ươi

Ra ngăn vào ngõ đào kép mặt
Vỡ chèo kháng chiến khó sang hồi
Văn chương mốc thếch bầy siêu thị
Cũng rực vàng son, áng tuyết vời
Há chữa lọt tai thơ Nguyễn Khuyến
Còn dương danh hảo thuở tàn hơi
"Sách vở ích gì cho buổi ấy"
Mà chia chiếu rách vẽ vang ngời
Tư tưởng cao siêu anh chụp mũ
Lập trường bất hủ gã thư roi
Gà nhà bơi mặt hung hăng đá
Bầu bí đồng dao cháy nghĩa rồi
Có nghe sông núi đang quần quại
Mỗi phút găm thêm mỗi rã rời
Khoai sắn không làm căng vú mẹ
Nhọc nhằn lao động miếng cơm ôi

Con nhay, con nghiên, con đòi sữa
Mẹ khóc, than van với đất trời
Đất thấp nín câm niềm bất hạnh
Trời cao câm nín nỗi con người
Đạn uất chẳng nhằm tim đạo tặc
Quốc thù quất sảng những lần roi
Nhã nhạc dối lừa xiêm áo nát
Tình yêu con nước tính đầy vơi
Cha chờ bán máu về đong gạo
Máu đỏ gạo đen nuốt nhục đời
Đồng bạc dần vò đêm đánh đĩ
Nuôi chồng tù ngục chốn xa xôi
Ôi, vẫn hiêu hiêu phường thoán nghịch
Diền tuồng quốc sĩ tích tô đời
Tư tưởng cao siêu anh chụp mũ
Lập trường bất hủ gã thư roi

Có nghe sông núi đang quằn quại
Mỗi phút găm thêm mỗi rã rời
Em nhỏ thiên thần bụi đồng rác
Thềm đường liếm giấy gói bu ruồi
Thân thể cột còi như chó đói
Đứng chờ nhật gặm miếng xương rơi
Đứng chờ húp nước tô canh cặn
Ở quán bên hè, ở khắp nơi
Ra ngấn vào ngơ đào kép mặt
Vỡ chèo kháng chiến khó sang hò
Mười năm lao cỏ ai ai đó
Ai những thuyền nhân đắm biển khơi
Ai mỗi mắt trông chờ phục uốc
Để reo động đất gặt mùa vui
Pháp trường màng nhện trùm đao phủ
Nghĩa sĩ hôm nay được mấy người

Oán khí bốc đen mây cổ quận
Bút nào tâm huyết, hận nào nguôi
Văn chương mốc thối bầy siêu thị
Cũng rục vàng son, ánh tuyết vơi
Gót thù đình nhọn xuyên gan phổi
Tổ quốc từng giây ứa máu tươi
Trống dấy phong ba răn bạo lực
Bể bàng khán giả tưởng trò chơi

Nhân gian mê sáng phiên kiều sĩ
Chữ nghĩa tâm tư lãnh ngậm ngùi
Da ngựa biết chê thây chiến bại
Tú cầu gieo nhảm chọn chồn hôi
Cỏ rác lênh đênh dòng thế sự
Ném tung vương miện, đập xô ngôi
Ái khanh, trẫm giã từ khanh nhé
Ta ở nơi đây chấn lẫm rồi

Cáo phó tài hoa chuông đổ muộn
Em còn lệ thấm ướt chiều cô
Thì xin giữ lại cho non nước
Ta đi hiu hắt tuổi mù khơi

(10-1987)

CÒN GÌ

Hỏi ta còn những gì đây
Ngậm ngùi áo đã bạc vai thế thời
Ta giờ cháy giọng tàn hơi
Đã ngưng mưa rượu gió cười nổi ngông
Ta giờ bải lún lưu vong
Bồn bẻ hiu hắt mông lung bốn bề
Ta giờ chán ở khó về
Tĩnh vờ cõi tạm thật mê cõi thừa
À, ta còn mấy bài thơ
Đổi không đủ một giấc trưa quên đời

(10-1987)

SÀIGÒN TRƯỜNG CA

1

Em thưở ấy còn hoa phong nhụy
Trên bản đồ địa lý giáo khoa thư
Rất thật thà và cũng rất ngu ngơ
Anh mực tím vẽ giấc mơ viễn xứ
Giấy trắng học trò viết tên em đây vở
Viết đầy hồn tuổi nhỏ của anh xưa

Chuyến tàu vô Nam còi thét trong mơ
Nên ga bến chỉ đợi chờ tưởng tượng
Thế đã đủ làm anh sung sướng
Đủ làm anh chiêm ngưỡng em rồi

Hỡi Sài Gòn xa lạ của anh ơi
Anh thăm gọi khi đất trời hiu quạnh
Nuốt miếng nắng vàng lòng thoi mưa lạnh
Và thềm bay như đôi c'anh hạc hồng
Đêm sách đèn chữ nghĩa chạy lunh tung
Ngày trường lớp cũng uổng công thầy dạy
Cái bảng đen mịt mù sao anh thấy
Xa nơi anh lộng lẫy một Sài Gòn
Một Sài Gòn tươi mát ngọt ngon
Đang vẫy gọi lời mật ong say đắm

Bước chân đời hiền ngoan nhưng chậm lắm
Anh theo nhanh mà vẫn cứ dại khờ
Sài Gòn ơi, biết đến bao giờ
Anh khôn lớn để ước mơ đầy tuổi

2

Năm anh mười chín
Đường hoa xưa lầy lội
Quê nhà anh cần cối thê lương
Như chim hạc hồng anh vội trốn mùa đông
Đôi cánh mỏng chịu cong tâm sự

Tổ quốc mình còn ho lao quá khừ
Đã ung thư một hiện tại qua phân
Anh đến cùng em, anh đến thật gần
Với lòng anh bản đồ ngày xưa vẽ dở
Em nắng vàng xoài, mưa xanh vú sữa
Nổi sầu riêng hồn anh lịm cơn mê
Sông miền Nam chẳng ai thích ngăn đê
Nên tình cảm mênh mông biển nước
Sài Gòn, em là mộng ước
Em tháo bà ba đơn sơ và em giọng nói thiệt mùi

Em chân tình và em tha thiết quá em ơi
Xao xuyên ù ơ, bồi hồi vọng cổ

Em cho anh hơi thở
Cho nah niềm tin xây dựng tương lai
Em cho anh cả đất lẫn trời
Cả nắng thi ca, cả mưa tiểu thuyết
Em cho anh đêm làm sao hết
Đời yên vui nhờ liếp ấm em che
Đời yên vui nhờ một chốn lui về
Anh thấy rõ ngọn đèn soi cuộc sống

Phóng tầm mắt anh nhìn xa trông rộng
Thế giới ơi, tôi kiêu hãnh có Sài Gòn
Nếu phải lìa em, anh sẽ mỗi mòn
Anh sẽ giới giảng đọc tên em từng hang cây, con phố
Theo bước chân người anh rày đây mai đó
Mỗi chia ly mỗi gần gũi em hơn
Mỗi chia ly mỗi thơm ngát nỗi buồn
Anh mới hiểu
Sài Gòn, trái tim anh, tim đất nước
Anh mới hiểu

Tại sao mình yêu tổ quốc
Và tại sao mình yêu dấu Sài Gòn
Em cho anh nhiều, em nhớ nỗi không
Tiếng hát thê lương, điệu ru kỷ niệm
Em cho anh no tròn sự nghiệp
Để anh đi làm đẹp cuộc đời
Sài Gòn
Tên em trên những vệt son môi
trong ánh mắt và trong hơi thở
trong hạnh phúc và trong đau khổ

ở tuổi non và ở tuổi già
ở xuân hồng sắp sang và thu biếc đã qua
ở hôm nay anh sống và ngày mai anh chết
ở ngàn dặm kẻ chân mây mù mịt
ở tắc gang người cuối phố đầu phường
ở sớm công viên ngọn cỏ ngậm sương
ở chiều bùng binh đèn màu phố sắc
ở bình minh nụ cười
ở hoàng hôn nước mắt
ở chốn ngoàt ta
ở cõi vô thường

ở ghen ngào vết chém thê lương
của lịch sử trăm năm phải bội
những tên bù nhìn yêu nước độc quyền
những tên sai tráo trở đảo điên
Em ngự đền đài, em là đả huyết mộ
ở mọi nơi vì em là thành phố
Là chứng nhân và là cả nạn nhân
Anh yêu em muốn cắt nát vai trần
Muốn ghì chặt môi hôn bây giờ mãi mãi

3

Sàigòn khăn số
Mùa xuân tím tái
Lưỡi lê đằng ngoài thù hận đằng trong
Chim hạc hồng tiếp tục trốn mùa đông
Chả thấy Hoàng Diệu nào tuần tiết
Anh chỉ thấy bọn tướng hèn khốn khiếp
Lột xé chiến bào, phi tang tích huân chương
Đưa tham sinh rời lủi quê hương

Đưa úy tử ngục đầu chịu trói
Sàigòn ơi, anh biết em đau nhói
Anh biết em nhục nổi tháng Tư
Nổi nhục ghim sâu, em vẫn thủ đồ
Vẫn rực rỡ tự hào những người
không bỏ em cao thượng
Ta ở lại địa ngục trần gian
và ta tự tìm lên thiên đàng hạnh phúc
Bởi vì ta được khóc với Sàigòn
Nước mắt ta nhỏ xuống vết thương non
Vết thương xót xa làm ta khôn lớn

Sàigòn
Em đã cho anh hai mươi năm sung sướng
Anh phải van lơn để hứng chịu cầu cơ
Ngày mai, trong ngục tù hay phát vãng rừng sâu
Anh không thẹn khi nói: Anh yêu em tha thiết
Hãy ơn nhẹ nỗi đau, đừng rên xiết
Hãy tỉnh không niềm bí ẩn trùng khơi
Sàigòn ơi
mãi là em nhé,

Sàigòn ơi

Dù biển dâu có khoác áo chồn tinh
lên tên em diễm tuyệt
Mãi là nắng thi ca là mưa tiểu thuyết
Dù đường xưa đầy dấu vết kên tên
Mãi là em,
mãi là em ngỡ ngác, dịu hiền
Để anh vững hành trang xa em biệt xứ
Để anh vỗ về tương lai bằng điệu ru quá khứ
Để anh yên vui còn một chốn lui về

Tháng sáu mây chì
Mưa tiễn anh đi
Mưa sụt sịt hay Sàigòn sụt sịt
Anh đi theo nổi trôi vận nước
Anh đi theo dâu biển quê nhà
Anh hết là anh
Anh đã là ta
Cái tiểu ngã nhập vào đại ngã
Nổi thống khổ chẳng riêng ai chịu nữa
Nó đè lên vai cả dân tộc
cả thế giới chúng mình

Nó trong giọt nước mắt già và trên ngọn tóc xanh
Nó ở cuộc đời thênh thang
và ngục tù tăm tối
Nó ở ban mai kinh nguyện cầu
nửa đêm kinh sám hối
Ở hồi chuông cáo phó
ở tiếng khóc chào đời
Nó găm gù đe dọa dài dài
Sau mỗi hòa bình của chiến tranh ý thức hệ
Nó là tham lam, ích kỷ

là kiêu căng, ngu xuẩn là độc ác dối gian
Nó xui Việt Nam tàn nhẫn với Việt Nam
Và bắt nhân loại phải rời xa nhân loại
Nó đã bắt ta xa em, Sàigòn hỡi
Nó đầy ta suối độc, rừng thiêng
Nó còn giả vờ giăng khẩu hiệu nhân quyền
Con ó bảo mỡ mình thôi nọn hoắt

và con gấu khoe chân mình cùn nanh vuốt
Nhưng loài người vẫn bị mổ mắt, vẫn bị cấu cào
Ta thì vẫn nằm dài trong những đê lao
Nghe nổi nhớ Sài Gòn thơm ngát

5

Mùa thu nghe con cuốc cuốc
Có gần ta những buổi chiều nhưng
Em đến luôn luôn, em đến rất thường
Vớ cỏ úa công viên, vớ cây khô tước vỏ
Vớ phấn son, lược gương vất bỏ
Vớ móng tay dài, ánh mắt điều hâu
Phan Đình Phùng tạm trú nơi đâu
Trần Quý Cáp hộ nào chứa đó

Ôi, Cần Vương trăm năm cũ
Cũng biển dâu dâu biển dưới mồ
Giải khăn xô trên vừng trán tháng Tư
Cho người chết và cho lịch sử
Cho nhiệt tình và cho danh dự
Cho quên trời xa cho nhớ đất gần
Em đến hoài hoài, em đến thật chăm
Vớ bước chân em rã rời cõi tạm
Vớ mũi tên găm tim xưng phôi nám
Em gọi ta về máu đỏ chiêm bao

Em gọi ta về sao xuyên dạt dào
Em có hiểu vì sao ta ở lại
Em có hiểu vì sao ta đóng đinh chịu tội
Sài Gòn ơi, nay mới thật yêu em
Xưa đã yêu rất mướt rất mềm
Đã tha thiết chỉ gọi là tha thiết
Chưa cuồng điên, dại rồ, mãnh liệt
Vẫn ngỡ tình yêu khói nắng mơ hồ
Vẫn tưởng tình yêu bọt nước hư vô
Nên mới có bây giờ ta sám hối

Ta tình nguyện lưu đầy chuộc lỗi
Bởi mãi rong chơi đánh mất Sài Gòn
Bởi trót lơ là làm héo đóa môi son
Làm suối lệ thành đại dương nước mắt

Hạnh phúc trong tay ta vừa vượt mất
Em gọi ta về hiu hắt dặm đường xa
Ta,
những chàng trai của Sài Gòn mở hội hôm qua
Của hôm nay đề lao, tập trung lao cải
Của Sơn La, Lai Châu, Lào Kay, Yên Bái

Của Ninh Bình, Vinh Phúc, Gia Trung
Của Kàtum, Thanh Nghệ, Phước Long
Của Trảng Lớn, Vườn Đào, Đồng Tháp
Của hí Hòa, Hàm Tân, Sa Ác
Của Gia Rai, Xuyên Mộc, vân vân
Hỡi Sài Gòn, người tình chói lọi chân dung
Em gắng đợi ta về trong nỗi nhớ

6

Anh hỏi trời cao
Trời cao hơn hờ
Anh hỏi đất thấp
Đất thấp mặng nông
Có tình yêu, hạnh phúc nào già không
Trời đất nói hạnh phúc, tình yêu nghìn năm son trẻ
Và thành phố anh yêu cũng nghìn năm như thế
Sài Gòn ơi, em trẻ mãi chẳng già
Anh sẽ về thắp sáng ngọn đèn xưa
Vẽ lại chân dung em
bản đồ giáo khoa thư địa lý
Viết tên em Sài Gòn hoa phong nhụy

Sài Gòn tình thơ anh
Sài Gòn ấu thơ anh
Sài Gòn mưa tâm tư
Sài Gòn nắng tâm tình
Sài Gòn mệnh mông
Sài Gòn vời vợi
Sài Gòn rất tươi
Sài Gòn thật mới
Thế giới ơi, tôi không mất Sài Gòn

(Sa Ác, 30-4-1979)

SÀI GÒN RA ĐƯỜNG

*Sài Gòn ra đường không áo dài
Em sợ đang mùa gió chướng bay
Gió bay cuốn hút mùi hương cũ
Chỉ để riêng mình ta ngất ngây*

*Sài Gòn ra đường không phấn son
Em sợ rừng sâu gỗ giập hờn
Ching phu gió cát nghìn phương lạnh
Chinh phụ nào ham chuyện lược gương*

*Sài Gòn ra đường không thích cười
Em sợ đèo cao lệ đá rơi
Nên đã mùa đông về tạm trú
Đã về sương tuyết phủ niềm vui*

*Sài Gòn ra đường không líu lo
Em sợ âm vang động cối hò
Hãy nghe hơi thở còn xao xuyến
Trong đáy hồn nhau gọi ước mơ*

*Sài Gòn ra đường không giống ai
Tóc mây lớp lớp khói u hoài
Mắt chim khuyên đã điều hâu hết
Cúi xuống nhìn lên vẫn ngậm ngùi*

(1981)

SÀI GÒN TRONG NHÀ

*Sài Gòn trong nhà gửi nỗi buồn
Ra sân, ra ngõ trống, đời trơn
Ra phòng, ra phố, ra tắm tắm
Nơi những đê lao giữa núi rừng*

Sài gòn trong nhà mẹ ngóng con
Mắt sông cát lấp đã rêu còn
Miệng thâm khinh nghuyên lòng nghi hoặc
Ôi mãi cầu xin vẫn mỗi mòn

Sài gòn trong nhà vợ nhớ chồng
Nhớ khùng, nhớ dại, nhớ lung tung
Nhớ nhiều, nhớ mãi, không quên nhớ
Buổi tối tay anh bị xiết còng

Sài gòn trong nhà con đợi cha
Năm sáu mùa xuân bố vắng nhà
Bao giờ bố mới về đây bố
Con lớn khôn rồi biết xót xa

Sài gòn trong nhà đầy ưu phiền
Rất hài hòa cảnh tượng chìm đen
Tủ gương, bàn ghế, nồi, xoong, chảo
Cùng với người chung một nỗi

Sài gòn trong nhà vắng như tờ
Lâu lâu giọt nhỏ vọng hồn xưa
Chú thạch thùng quen thói tặc lười
Và con nhện cũng chán giăng tơ

Sài gòn trong nhà, Sài Gòn ơi
Hãy tỉnh không nhé, hãy tròng khơi
Hãy im lặng đến thời lên tiếng
Vì tiếng em cao vọng tuyệt vời

(1981)

SÀI GÒN THANH NIÊN

Sài Gòn thanh niên tóc rất dài
Thời trang túi vải máng trên vai
trên xe gắn máy trên xe đạp
Cứ thế tiêu dao dốt tháng ngày

Sài Gòn thanh niên ngồi vỉa hè
Nhìn đời đen nháy giọt cà phê

Nhìn mình rêu mọc quanh tường ẩm
Ngó trước nhìn sau rặt não nề

Sàigòn thanh niên chán hẹn hò
Chán luôn chuyện tình ái nên thơ
Sáng trưa chiều tối trong hàng rượu
Men bốc lời tuôn chấp ngục tù

Sàigòn thanh niên đi về đâu
Bốn phương giăng mắc một u sầu
Cảnh xưa giờ đã thành sa mạc
Người cũ nhìn nhau thẹn cúi đầu

(1983)

ĐỊA NGỤC

Phán quan như một lũ hề
Xun xoe nịnh bợ châu rìa Diêm Vương
Thoáng nhìn ta đã buồn nôn
Chết chưa tỉnh ngộ vẫn còn u mê

THIÊN ĐƯỜNG

Ngọc Hoàng thiếu một nỗi buồn
Tiên đào tiên kếp mỗi mồn chuyện yêu
Lối tình Thượng Uyển bạc riêu
Khúc Nghê Thường đã nhạc thiếu âm ty

TRẦN THẾ

Môi em ngọt lịm mật ong
Hôn em uống tận linh hồn ngắt ngây
Yêu em yêu cháy đêm ngày
Ôm em ôm cả đọa đầy phù sinh

(1987)

**RU TA,
RU NGƯỜI**
tặng thầy Nhất Hạnh

Ngủ ngoan, thôi hãy ngủ ngoan
Sáng chưa hạnh phúc đã oan nghiệt chiều
Ta trên sâu đạo buồn thiu
Mịt mù cõi đến, điều hiu cõi về
Ru em nghiệp chướng não nề
Ru anh trái đắng đam mê vừa tàn
Ngủ ngon thôi hãy ngủ ngon
Một giây trở giấc cô đơn bốn bề
Sẽ nghe nước mắt chia lìa

Sẽ nghe tham vọng mộ bia chập chùng
Ru em hơi thở ngại ngưng
Ru anh bằng cái vô cùng lặng thinh
Ngủ im thôi hãy ngủ im
Thoát đà bờ mắt bãi chìm hư vô
Và khi tỉnh kiếp hoang sơ
Bàng hoàng gặp lại thành xưa tuyệt vời
Ru em theo tiếng ru đời
Ru ta sáng thế, ru người yêu nhau

(Paris, 1984)

AI TÍN

Em,
Anh đã đến Paris
Mùa thu đầy xác lá
Như lòng anh buồn bã thuyền nhân
Sàigòn tuy xa nhưng vẫn rất gần
Paris trước mắt mà trăm năm hiu quạnh
Cái gì lửng lơ trên miếng đời mỏng dính
Đó hồn anh giá lạnh quê người
Anh đi giữa trưa thương nhớ mặt trời

*Anh đi giữa đường sương tư cơn gió
Mặt trời ấm vừa má em hây đỏ*

*Cơn gió hiền đủ sợi tóc em bay
Anh đi giữa người thương nhớ ai đây
Anh đi giữa đời cát mù sa mạc
Anh đi tội tình lưu vong ngõ ngách
Anh đi đại khờ trẻ lạc quê hương
Anh đi không nhớ phố nhớ phường
Anh đi chẳng cần giờ cần giấc
Anh đi nghe điều hui lau lách
Vội tuổi anh hạnh phúc quá tầm tay
Vội tuổi anh hạnh phúc tiếng rên đài*

*Khi cúi xuống nhìn dấu giày lữ thứ
Còn trong anh một hồi chuông quá khứ
Chưa kịp rung đã cáo phó tương lai
Anh đi ngần ngợ quên tháng quên ngày
anh đi hững hờ quên trời quên đất
Anh đi mệt mỏi xác xơ hành khát
Mà thiên đường thiếu phép lạ thi ân
Thượng đế kiêu căng, thượng đế nghèo nàn
Không thể bố thí cho anh tổ quốc
Cái gì rét run lạnh căm đau buốt
Đó hồn anh lia nước bơ vơ*

*Tổ quốc anh đâu, tổ quốc nghìn xưa
Tiếng anh gọi đã sương mù vĩnh quyết
Tiếng anh gọi đã nghĩa trang đào huyết
Nghĩa là anh mất hết tự đêm nào
Giòng sông đưa anh ra biển ngập sao
Giòng sông không dẫn anh về quê hương anh nữa
Em,
Anh đã đến Paris
Mùa thu đây xác lá
Xác lá mùa thu, xác lá duyên anh*

(1983)

CÁI BANG

*Bị đeo tưởng đã lệch vai
Vĩa hè đất khách rạc rài bước hoang
Ăn mày chỗ đứng nhân gian
Vì chừng thiếu gậy, cái bang lỡ thời*

(1987)

CÀ PHÊ PARIS

1

*Đưa nhau vào quán vắng
Hai tách cà phê đen
Paris đầy tuyết trắng
Anh nhìn anh, nhìn em*

*Tự nhiên sao mà nhớ
Một miếng phố Sài Gòn
Giọt cà phê chạm nhỏ
Xuống ly đời em ngon*

*Quê hương mình giàu nắng
Tình ấm áp mặt trời
Người mộng xa muôn dặm
Mặc thời gian ngược xuôi*

*Ở đây buồn heo hút
Như hồn anh lưu vong
Cái cà phê nhẩn nút
Nốc một hơi là xong*

*Xích gần nhau quán vắng
Paris cà phê đen
Tuyết rơi trên chất đắng
Tan trong nỗi ưu phiền*

*Xích gần nhau chút nữa
Paris cà phê đen
Ta nhìn ta bỏ ngỡ*

Anh và em chưa quen

CÀ PHÊ PARIS

2

*Cà phê Paris
Vài francs bỏ máy
Vừa đầy cái ly
Uống xong liệng đất
Vội vàng bước đi*

*Cà phê Paris
Làm queue nhấn nút
Máy nói năng chi
Máy xoay vun vút
Cô mơ mộng gì*

*Cà phê Paris
Hỡi đôi mắt nhỏ
Nhìn em cuồng si
Tình yêu chưa tỏ
Đã đành chia ly*

CÀ PHÊ PARIS

3

*Paris cà phê
Thiếu em tóc rối
Vạt nắng chiều quê
Thiếu em tiếng nói
Ru đời hôn mê*

*Paris cà phê
Vắng em còi tằm
Sàigòn môi tê
Vắng em cay đắng*

Câu hát xuân thì

*Paris cà phê
Sao bằng góc phố
Em ngồi quán khuya
Sao bằng nỗi khổ
Đến rồi không đi*

*Paris cà phê
Chỉ làm anh nhớ
Một miếng vỉa hè
Em chờ ai đó
Nước mắt đầm đìa*

CÀ PHÊ PARIS

4

*Em chỉ thấy credit
Trong cà phê nhấn nút
Vội vàng em bước đi
Theo máy quay vun vút
Như mỗi trạm métro
Đúng y boong từng phút
Như ordinateur
Không hề sai một chút
Này đây chiếc bánh ngọt
Này đây là hộp kem*

*Và này đây hotdog
Chỉ anh nhấn nút nào
Ra tình yêu hạnh phúc
Ra mây gió trắng sao
Ra niềm đau ray rứt
Ra trở gối chiêm bao
Nửa đêm em chợt khóc
Thương đời mình hư bao*

CÀ PHÊ PARIS

5

*Cà phê Paris
Uống ngồi hay uống đứng
Một ly như ngàn ly
Uống ngoài hay uống quán
Ngàn ly như một ly
Uống trưa hay uống tối
Ngàn ly như một ly*

*Cà phê Paris
Nhân nha cần chi vội
Một ly là một ly
Mặc thời gian réo gọi
Ngàn ly là ngàn ly
Mặc máy ngu dục hối
Một ly là một ly
Yêu nhau vì nhau đợi
Ngàn ly là ngàn ly*

*Cà phê Paris
Cuộc đời nhiều thay đổi
Cõi người vẫn vô vi
Hỏi đi em cứ hỏi
Hạnh phúc nhấn nút gì*

(Montreuil, 1-84)

CLOCHARD

*Rượu rồi
Say ngất
Ngủ vui
Mặc xe chạy ngược chạy xuôi rầm rầm
Đã buồn teo cõi hồng trần
Thì chui xuống tận đường hầm cách ly
Áy ai ở, áy ai về
Cuộc phù sinh vẫn não nề bon chen*

*Nhe trong xênh phách hư quyền
Có bông lệch nhịp tử phiên vinh hoa
Thênh thang thế giới clochard
Một vò đủ ngộ khinh qua đoạ trường*

(1987)

UÔNG RƯỢU Ở NHÀ DÀO HIỆP

*Lúc ấy ta và ta
Thoát ra ngoài quỹ đạo
của pháp thuật yêu ma
của giáo điều cây cáo*

*Bay lên ngọn đỉnh trời
Luận tình yêu cõi thế
Hệ lụy như trò chơi
Bây giờ ta vỡ lẽ*

*Ta sống kịp mấy hồi
Tim đời bao nhiêu núi
Ôi, trái đất mù khơi
Cạm bẫy người lạc lối*

*Này clochard mùa hè
Nợ quyền uy vua chúa
Theo triết lý tung hô
Ngày mai châu âm phủ*

*Thêm cái đồ, tửu đồ
Château Pétrus
hay đứng tuổi Margeaux
Ta và ta ngây ngất
Rượu bốc khói phù vân
Nụ cười theo nước mắt
Nghiêng lâu đài Yquem
Giọt sầu vương giọt nhạc
gọi hồn Dom Pérignon*

Mai ta vào vô tận
Vẫn ấm Romanée
Hỡi ta dài hiu quạnh
thăm thẳm chiều hôn mê

Làm sao ta quên được
Đêm Pierre Nicole
Ta thuyền. Rượu dòng nước
Lênh đênh Ngân Hà buồn

(27-4-87)

MỘT LẦN

Ở đây ta thấy đời ta
Ngủ ngoan giữa trái tim hoa tuyết vời
Dang tay ôm trọn cuộc đời
Rưng rưng nước mắt bồi hồi thương yêu
Nỗi ta diu dịu cô liêu
Nỗi người biết có những chiều phân vân
Bordeaux ta tới một lần
Để về đem cả trăm năm thấn thờ

(1985)

MÙA ĐÔNG PARIS

Mùa đông Paris
Nhìn em ngơ ngác
Nhìn anh nảo nề
Nhìn người xơ xác
Nhìn đời u mê

Mùa đông Paris
Đời chờ hoang vắng
Người chờ chia ly
Em chờ cay đắng
Anh chờ ử ê

Mùa đông Paris
Môi em dụ dỗ

Mắt em thôi miên
Hồn anh khốn khổ
Tuyết phủ tình điên

Mùa đông Paris
Đời như băng đóng
Người như hoá kém
Còn ta lạc lõng
Mình anh với em

(1984)

CUÔNG NGÂM

Ai ví tài hoa dệt đất trời
Đã tung uống cạn biển đơn côi
Văn như Siêu, quát vô tiền Hán
Quát cũng đầu rơi, tâm sự rơi

Ba hồi dục, nghe buồn thế
Một nhát gươm vung, nghĩ giận thời
Thời thế thế thời thế thăm thật
Thế thời thời thế thế thời thôi

Thời rượu mềm môi như Phám Thái
Điêu hiu sông núi, Quỳnh Như ơi
U vương nổi lửa chiều Bao Tự
Đẹp mãi nghìn sau một nụ cười

Rực rỡ Xuân Thu hồn Quý Trát
Công hầu khanh tướng chuyện trò chơi
Cô Tô đáng chày, Phù Sai hồi
Thấp thoáng Tây Thi khóc đổi đời

Thôi chớ Nễ Hành khing bạo lực
Nhân gian Hoàng Tổ lũ đười ươi
Tửu đồ, Pétrus còn không nhĩ
Xô ngã lâu đài, ta với người

(10-87)

TRĂNG LÒNG

Mỗi ngày tôi hỏi tôi
Có cái gì vừa mất
Trên thế xác rã rời
Trong linh hồn đau cắt

Mỗi ngày tôi hỏi em
Có cái gì vừa mất
Từ trở giấc đêm đen
Sau mộng mơ nước mắt

Mỗi ngày tôi hỏi trời
Có cái gì vừa mất
Theo từng miếng sao rơi
Xuống nỗi sầu trái đất

Mỗi ngày tôi hỏi đời
Có cái gì vừa mất
Ở giữa đường cuộc chơi
Với tim oan bấy nát

Hôm nay tôi hỏi người
Vẫn yêu tôi ngây ngất
Người bỗng lạc mù khơi
Tôi còn gì để mất

(1-2-84)

MÙA RIÊNG

Giác thu lay động hôn mê
Lá từng chiếc thả thuyền khê sông buồn
Cây già còn nổi cô đơn
Vòng tay ôm khít sợ cơn gió lùa
Ngập ngừng mùa tiễn đưa mùa
Bây giờ lại vẫn bao giờ quấn quanh
Trời xê đất dịch tuần hoàn

Sao ta chỉ có một lần đến, đi
Đến ta dăng dặc nã nê
Đi ta côi cút nẻo về hư vô

Ồi, cây già đứng ngẩn ngơ
Hình như ta đó đợi mùa riêng ta

(10-87)

DUYÊN ANH

Nguồn: <http://vietmessenger.com/books/?title=em%20toi%20saigon%20va%20paris&page=5>

www.vietnamvanhien.net

vietnamvanhien.net